

Liefde heeft geen kleur

Miranda Vos-Damen

Liefde heeft geen kleur

Liefde heeft geen kleur

Copyright © 2020 Miranda Vos-Damen

Auteur: Miranda Vos-Damen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Stefan Vos

Vormgeving binnenwerk: Miranda Vos-Damen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maart

Hoofdstuk 1

Amanda

Snel ren ik over het bospad door de regen naar het vervallen huis. Naar de plek waar ik sinds een half jaar telkens mijn geheime minnaar ontmoet. Ik zie de witte auto van Mitchell al staan achter het bouwvallige huis vlakbij een dorre struik. Ik ren vlug door de beschadigde deur naar binnen. Dit huis staat er al jaren verlaten bij in het bos en is nog altijd onbewoond. Voor ons de perfecte plek om elkaar te kunnen ontmoeten.

Ik voel de warmte van een brandend vuur uit een stenen nis komen. Daar waar ooit een open haard is geweest. Mitchell heeft wat hout verzameld en gooit wat op het vuur. Hij draait zich om als hij mij binnen hoort komen. Zijn grote glimlach laat zien dat hij blij is om mij te zien. Hij komt direct naar me toe gelopen en omhelst mij met zijn gespierde armen. Hij zoent me met zijn zachte lippen en ik ben zo blij om hier weer bij hem te zijn.

“Heeft niemand je gezien?” vraagt hij bezorgd. “Nee niemand,” antwoord ik zacht. “Weet je het zeker?” Ik knik

en hij zoent me opnieuw, maar dan hartstochtelijker. Hij draagt een witte trui waardoor zijn donkere huidskleur nog beter opvalt. Daaronder draagt hij zijn jeans en gympen.

Het is onze vrije dag vandaag en wanneer we maar kunnen, zijn we altijd samen. Ik trek mijn zwarte regenjas uit die doordrenkt is van de regen. Mijn lange blonde haren hangen nat langs mijn gezicht. Mitchell haalt vlug een handdoek uit zijn sporttas en geeft die aan mij, zodat ik mijn haren droog kan wrijven. Vervolgens begint hij mijn blouse los te knopen en zoent hij mij zacht met zijn sensuele mond in mijn hals. Op de grond ligt een kleed met daarop een matras, wat we er ooit zelf neer hebben gelegd. Onze geheime plek, waar niemand vanaf weet. De plek waar kleur in de liefde geen rol speelt.

Vanaf het eerste moment dat we elkaar ontmoetten op het station, in gesprek raakten en we beiden tenslotte in dezelfde trein stapten, we elkaars telefoonnummers uitwisselden, heeft onze liefde ons niet meer losgelaten. Wij, voor altijd samen.

Mijn blouse valt op de grond en hij trekt me in zijn stevige armen naar zich toe op het matras. Mijn hoofd wordt bedwelmd door de zwoele geur van zijn aftershave. Ik voel de warmte van het knetterende vuur. Ik zoen hem en verlang naar hem. De vurige blik in zijn

ogen lijkt mij te hypnotiseren. We liggen in elkaar gestrengeld en ik voel me veilig. Ik geef me over. Ik wil niets meer dan alleen zijn liefde hebben. Zijn lichaam tegen het mijne voelen. Samen in vuur en vlam staan en verdwijnen van alles en iedereen. Samen één zijn...

Mitchell

Ik streel met mijn hand over haar prachtige naakte lichaam langs haar lelieblanke huid. Tevreden en voldaan ligt ze naast me. Haar glinsterende ogen spreken boekdelen. Ik kus haar zacht op haar wang, wat hou ik van haar. Verboden liefde. Ik zal haar voor altijd beschermen. Niets mag haar overkomen. Als het moest, zou ik zelfs mijn leven voor haar geven.

Het regenwater klettert op het verrotte dak en het lekt zelfs langs de muren naar binnen. De wind tocht over de vloer langs het matras. Ik sla het deken wat beter om haar blote lichaam. Ze kijkt me lief aan en waardeert mijn bezorgdheid. "Ik hou van je," fluistert ze en zoent me zacht op mijn borst. Ik kan alleen maar zeggen, "ik ook van jou."

De tijd is zo verdomde kort. Nog even... en we moeten gaan. Terug naar de werkelijkheid. Opnieuw wachten op een volgend moment om samen te kunnen zijn.

Ik pak de telefoon uit de zak van mijn jeans die als een hoopje op de grond ligt naast het matras. Twee gemiste oproepen. Het moet mijn broer Murwin zijn, want Amanda ligt naast me. Ze lacht sexy en ik zoen haar opnieuw. Ze is adembenemend mooi en ik kan maar geen genoeg van haar krijgen.

Dan is het tijd om te gaan. Het vuur brand het laatste blokje hout en zal dan doven. Amanda staat op om zich gauw aan te kleden en mijn ogen glijden nog eenmaal langs haar mooie slanke lichaam.

Ik sta op en trek vlug mijn kleding aan. Amanda vouwt het deken op en ik stop de handdoek terug in mijn sporttas. Ze komt op me afgelopen en slaat haar armen om mijn middel, "ik ga je missen," zegt ze met een lieve stem. "Ik jou ook, maar we gaan elkaar snel weer zien," troost ik haar. Ze laat me tegen haar wil in los en knippert met haar ogen haar tranen weg. Vervolgens trekt ze haar zwarte jas aan. Nog één zoen, "wees voorzichtig," zegt ze en ik knik. Ze draait om en verdwijnt door de beschadigde deur naar buiten het bos in.

Steeds opnieuw baal ik weer. Dat we niet gewoon samen kunnen zijn. Dat onze families ons niet kunnen accepteren om wie we zijn.

Ik pak mijn sporttas en kijk nog eens rond door de bouwvallige kamer en bedenk dat ik ooit een mooi huis zal kopen. Voor haar, voor ons, ver weg. Zodat we voor altijd samen kunnen blijven. Nog even geduld, ik werk er hard voor en ben aan het sparen.